

142.139

OSZK

Central Szeged University Library

OSZK

ÜNNEPI SZÁVALÓ KÖNYV

IRTA:
MAEL FERENC.

CLUJ — KOLOZSVÁR,
SZENT BONAVENTURA KÖNYVNYOMDA.
1931.

Átadva: O. Sz. K.-nek
35.568-1940. IV számú
V. K. M. rend. alapján.

OSZK

ÜNNEPI SZAVALÓ KÖNYV.

IRTA:
MAEL FERENC.

CLUJ-KOLOZSVÁR,
SZENT BONAVENTURA KÖNYVNYOMDA
1931.

Nihil obstat.

P. Leonardus Trefán
censor dioecesanus.

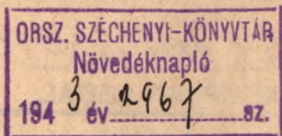
Num. 2223—1931.

Imprimatur.

Albae-Iuliae, die 31. jul. 1931.

Daniel Zomora
Vicarius episcopalis.

142139

KÖSZÖNET A KÜLDETÉSÉRT.

Uram, te vagy az örök küldő
És akit hívsz, az megy... megy vakon
Bátortalan, bolyongó lépéssel
Nem ismert, töretlen úton.

A te titkod: mit akarsz velem,
Miért gyújtottál bennem lángot.
Lelkem híú dicsőségre, tapsra,
Olcsó babérra sohse vágyott.

Félek, Uram, a mélység szédít,
Toronymagasból lezuhanok.
Tengerekre sirályok kellene,
S kőszálra bátor, büszke sasok.

... Te mégis küldesz és halk dalok
Rímei csengenek ajkamon,
Te akarod, hogy harangszó legyenek
Boldogabb, békésebb hajnalon.

Bekopogjak bánatkunyhókba,
Ahol már unalmas rém a nincs
És így szóljak:
Emberek, a csüggedés csak rozsdás,
Magától lehulló rabbilincs.

Derül még életünk egére
Ujjongó, hozsannás, szent öröm...
Uram, ha ezért küldöttél engem,
Légy áldott, ezerszer köszönöm.

KÖSZÖNET A KÜLDETÉSÉRT.

Utam, te vagy az örök küldő
 És aki hívez, az megy... megy valahon
 Bátorlalan, polvongó lépéssel
 Nem ismert, töretlen úton.

A te titkod: mit akarsz vellem,
 Mire? gyűlölettel, bennem lángol.
 Lelkem a te dicsőségre, tapasz,
 Örök babrarságodra vágyott.

Félek, Utam, a mélység szédit,
 Toronymagasságod istenemnek.
 Tengerre szédülök, felémnek,
 S kőmálva páros, búzike sasok.

... Te mégis küldesz és hallk dalok
 Kérelmeimre, a szíveden,
 Te akarsz, hogy haragvó legyek
 Boldogod, bekészít hajnalon.

Elkezdődik éjjeli csönded,
 Abol már unalmasam a nincs
 És így szólak:
 Először, a csöndesed csak tovább,
 Szegedre, a csöndesed csak tovább.

Délre, a csöndesed csak tovább,
 Újra, a csöndesed csak tovább,
 Utam, te vagy az örök küldő,
 És aki hívez, az megy... megy valahon.

KRISTUS ARÁJA.

Roma vérezt földjén még akkor
Üdvözült a hiénahad...

Prébékék között a fórum felé,
Galamb vércsek közt, Agnes haladt.
Angyalok szeme a selymes égben
A his földi társért könnyezett:
Királyunk, oh nézd, pogány porostlók

LEGENDÁS ÉNEKEK.

Megváltom az erős karomat,
Nézd, most ruháim kővé is válnak...
Dicső hajával én betakarom
Most bessenmyerem lilomlelkét
Undok büntényára cipelik...
Imét szól Jézus: halottá rúgom,
Ki közelébe merészkedik?
Most máglyát ácsolnak vad dombokban,
Nézd csak, a láng magasan lobog...
En égő naivemmel kioltani
A máglya tüzeire hajolok!

Es lönn az égben angyalszavakból
Eg királyához fohász repül:
Mennyországodnak lilomlelkét
Őn ne hagyd a földön egyedül.

LEGENDAS ÉNEKEK.

KRISZTUS ARÁJA.

Róma vérázott földjén még akkor
Üvöltözött a hiénahad ...

Pribékek között a fórum felé,
Galamb vércsék közt, Ágnes haladt.
Angyalok szeme a selymes égben
A kis földi társért könnyezett:
Királyunk, óh nézd, pogány poroszlók
Hurcolják el a jegyesedet ...
Megszólalt a lángoló Jézus-szív:
Megvédelmezi erős karom!
Nézd, most ruháját tépik le róla ...
Dús hajával én betakarom!
Most beszennyezni lilíomlelkét
Undok büntanyára cipelik ...
Ismét szól Jézus: halottá zúzom,
Ki közelébe merészkedik!
Most máglyát ácsolnak vad dühökben,
Nézd csak, a láng magasan lobog ...
Én égő szívemmel kioltani
A máglya tűzére hajlok!

És fönny az égben angyalszívekből
Ég királyához fohász repül:
Menyasszonyodnak lilíomlelkét
Óh, ne hagyd a földön egyedül.

Mi érte megyünk csillagszekéren,
Hold ezüstjéből fátyolt viszünk,
Homlokára hűséges arádnak
Vértanu koronát készítünk...
Kért, könyörgött angyalok fohásza,
Legyen hát, nem bánom — szólt az Úr.

Villant a bárd s a kis Ágnes feje
Mosolyogva a porbahullt.

KORNARO PÉTER GYÓNÁSA.

Mint annyi más, kinek rang és vagyon
Bűnöző életre szert kerit,
Kornaro Péter sem válogatta
Az örömszerzés eszközeit.

Élni a mámor kábulatában,
Nap mint nap tivornyas gyönyörök
Habzó serlegét fenékig inni,
Hiszen az élet úgysem örök.

Leszakítani minden perc virágát,
Igát huzzon kába, nyomorult,
S a délceg úr vétke, gonoszsága
Lelke kriptájává tornyosult.

Szép Firenzét, virágok városát
Látogatta meg csuhás barát,
S a templomtéren összegyűlt népnek
Hirdette Megváltónk üdv-tanát.

Hogy bűnbánat nélkül nincs bocsánat,
S elkárhozik, aki nem tér meg,
Kornaro Péter vállait vonta,
De hallgatta a szent beszédet.

És Antonio páter szavára,
Maga sem tudta, hogy miképen,

Az első bűnbánó könnycsepp lelke
Mélyéből kiült a szemében.

A beszéd végén megtörött daccal
Gyónók hosszú sorába állott,
Oh alig bírta lelkének terhét,
A sok megkövült gonoszságot.

S mikor a térdeplőre leroskadt,
Hogy bűneit nyíltan megvallja,
A zokogásól szava elállott,
Antal résztvevőn vigasztalta.

Fiam, ne félj, a jó Isten kegyes,
Bizzál, megbocsát mindenkinek,
Ha nem tudnád elmondani szóval,
Írd fel e lapra bűneidet.

És Kornaro Péter írta, írta,
A lap szinte betelt egészen.
Fogytak a bűnők, hanem a könnyek.
Kí nem apadtak a szemében,

Ime Atyám, egy hitvány életnek
Az életemnek sok szennye ez,
És Antal barát csak nézi, nézi,
Szeme a felhőkbe révedez.

A papírlapon, melyen még imént
Bűnőknek fekete sora volt,
Írás nem látszott — a könny lemosta:
A papír hófehér, tiszta volt...

A FEHÉR HAJNAL REGÉJE...

Nyugvóra térő nap-királynak
Bíborágyat készít az alkony,
Sötét, nesztelen suhanó árnyak
Kóvályognak szürke falakon.
Gyöngyházszínű ég boltozatán
Esi csillag a földre nevet...
Öreg asszony üldögél a padkán.
Az ájtatos ünnepi csendet
Nem zavarja madárrebbenés sem,
Virágillatban szunnyad a tájék.
„Miért kinzol szörnyű sejtésem
— Sóhajt az asszony. — Máriáék
Megjönnek bizton, nemsokára...”
Ül a padkán s fürkésző szeme
Rátapad a szürkülő homályra.
Nem veszi észre, hogy két teve
Lépked Bethfága köves útján,
Podgyászt cipel az egyik állat,
Míg a másik széles tekepúpján
Függönydiszes sátrat hímálgat.
Azt sem látja, hogy erre jönnek
És a bámész szembejövők
Köszön a hajcsár, utírányt kérdez:
„Jó ember, az ács özvegyéhez
Igyekszünk, mondanád meg, hol van?”

„Ahol a padkán nénike ül
Zsályabokros domb alatt, ottan
Áll a József háza, szemben amott.“
Szemvillanás alatt odaérnek,
Öregasszony nem hisz a szemének,
De a teve lomhán letérdel
És sátorfüggöny nyílik széjjel,
Két nő száll le a tevehátról;
Fiatal lány, arcán sűrű fátyol,
Édes anyja bizton az idősebb:
„Béke veled!“ nyájasan köszönnek.
„Jó asszony, szólj, jóhelyen járunk?“
„Idegenek — kit kerestek nálunk?“
„Az ács fiát keressük, a rabbit,
Akit a nép Jézusnak nevez.
Felső Kidron mellől hat napig
Tartott az út, de mit se tesz,
Ha megtaláljuk őt, oh kérlek
Jó asszony, vezess hozzá nyomban...“
„Mégsem értem, amit beszéltek
— Felel az asszony akadozottan —
Miért keressitek, mit kívántok?“
„Tüstént megértesz! Lányom a fátyolt
Arcodról vond félre.“
Ott állt a lány bájos fehéren,
Mint harmatékes lótusz virág.
„Nézz e szemek felhőtlen egére,
Olyan tiszták és olyan kékek
És e szemek mégse látnak téged.
Két éve már, hogy rajtunk e csapás

Es a tudósok és tudatlanok
Ami orvosszert kitaláltak,
Ugye Mirjam, semmit se használtak.
Egyszer csak hír jött az ács fiáról,
Elmondták nekünk a sok csodát:
Inaszakadtat, belek poklosát,
A vakot, sántát, a süketet,
A kik szavára épek lettek
És áldva áldották a nevét.
A kereskedő karavánok
Hírül hozták legnagyobb tettét,
Ami szinte lehetetlen, álom:
Diádalmaskodott a halálon.
Életre kelté Naim ifját
És Lázárt, a bethániait...“
„Értelek asszonyom, de térjete be
Pihenni az út fáradaima.
Én is őket várom, kinek őrző
Gondjaira bizták a házat,
Mária is vetne számotokra
Szíves szóval puha, párnás ágyat.“
„Nincs itthon a rabbi — töpreng a nő.
Közelg az éj, jó asszony, kérlek,
Szólj, a rabbi még ma hazajő?“
„Nyugodj meg, itt lesz nemsokára...“
A két nő bement a szobába.
Öreg asszony csak ül, ül a padkán.
Nini, az olajárus, arcán
Rémület borzong, erre tart, siet,
Szólni se bír, elfáradt, líheg,

Vagy keserőség szorítja torkát...
Egy-két szót nyög és rohan tovább:
Az ács fiát megfeszítették!
Megfeszítették, hördül az asszony
S zokogásba süpped a padon,
Jajszavára kijön az idegen,
Ketten sírják: „Jaj nekem, jaj nekem“
„Ő volt az egyetlen vigaszom...“
„Ő volt egyedüli reményem...“
Megfeszítették...
És összeforrott a szenvedésben
A két nő. Népük pokoli tettét,
A gazságot, az ostorcsapást,
Tövískoronás bíborpalást
Szégyenét, kinját még csak sejtette
Lelkük... De már szívükre omlott
A megváltó-gyilkos golgota...

*

„Anyám — szól Mirjam — itt a reggel,
Elment a Mester?“
„A Mester, lányom, itt se volt, halott.“
„Anyám, itt volt ebben a szobában,
Főnséges alakját tisztán láttam,
Homlokán tövískorona éke,
Sebrózsák nyíltak szent kezére.
Jóságos arcával rámnézett
És megsímogatta homlokom:
Lányom, a hit meggyógyított téged!

Ezt mondotta, anyám, s a szemem
Tükrére fehér hajnal fénye hullt...“
„Míriam, valóban szép volt az álmod.“
Nem, nem anyám, ez nem volt álom,
Látlak téged, látom a világot,
Jer az udvarra, nézd a kertet,
A fákat, mindent tisztán látok,
Nézd a sok csipogó apróságot,
Körém gyűlnek, ruhámra szállnak,
Típegnek, csípognak, fűrgék, élnek.
Anyám, hiába feszítették meg,
Ő az út, az igazság, az élet!
Ne sírj jó asszony, akit vártál
Szívszorongva, kesergő jajjal,
Golgotás éjből fehér hajnal,
Husvéthajnal ébredt!
Kít elsíratál, Jézus nem halott —
Él... él... láttam... feltámadott!

SAN DAMIANO OSTROMA.

Második Frigyes pogány sereggel,
Bőszülten indult Róma ellen,
Hogy túrné el, legyen az pápa, hogy
Császári szóba kötni merjen.

Döntse a vitát fegyverek éle
S mint bomlott méhraj röpült a nyíl,
Erődöt, várat vár után vesz be —
Nyargalt előtte gyorsan a hír...

De íme utját kolostor állta,
Szürke falak, kopottak, vének,
Mögöttük szegényes szűk cellákban
Imásajku Klára nővérek.

Döngött az ajtó: Hé, kapus, gyorsan
Kulcsot elő, míg jól megy sorod,
S a kapzsi császár képzelt kincseknek
Jókora zsákmányán osztozott.

Hiába szép szó, fenyegetés is,
A zár makacs volt, nem engedett,
Frigyes, a császár bösz haragjában
Ostromra küldte a sereget.

S míg falak körül a pogány hadban
Felzsivajgott a harci lárma,

Nővérkéivel az oltár előtt
Térdepelt buzgón Scifi Klára.

Majd mintha égi intésre tenné,
Kinyitotta a szentségházat
És szólott: „Krisztusom drága teste,
Áldott vére szívből imádlak.

Védj meg óh gyarló szolgálódat,
Hogy gyalázat soha ne érjen.”
És Klára nővér kifelé indult
Szentségtartóval a kezében.

Kinyílt az ajtó s a pogány sereg
Megrettent, mintha csodát látna,
Előttük fegyvertelenül, bátran,
Csak Istenben, szent hatalmában
Bízva, győztesen állt ott Scifi Klára.

HUSVÉTI TÖRTÉNET A NYUSZIKÁRÓL.

Szép, tavaszi napsütésben
Tornácon, az öreg székben
Rokkant ül, a szeme réved,
Keresgéli az emléket,
Tapsifüles nyuszikáról,
Ilonkáról, drótsövényről,
Vérvirágos csatatérről
Eszébe jut egy történet...
Rég volt, hanem igaz volt ám,
Csomag jött a hadi póstán,
S ami abból előkerült,
Annak ott a tüzi fronton
A sok harcos mind megőrült.
Enni való, finom, házi,
Jó lesz ebből lakomázni,
S a zsák alján, ni-ni, mi ez?
Üvegszemű tapsifüles.
Rajta írás ákom-bákom:
Apukának prezentálom...
Azt üzenem, nagyon várja
Az ő kicsi Ilonkája.
A nyuszi még szét se nézett,
Hogy milyen itt kint az élet,
Srapnel robbant — óh jaj, aztán
Nem volt fej a nyuszi nyakán.

Ez mégcsak a kisebbik baj,
Kis Ilonka apukája
Támaszkodna két karjára,
Amint esne vesztve erőt,
Gyilkos srapnel hova tette?
Leszakítá mind a kettőt.
Midőn végre magához tért,
(Pajtás, mit ér így az élet?)
Altató szert jó sokat kért,
Amitől fel sohse ébred.
De a bajtárs nem hallotta,
Hallotta, de nem értette,
S elébe a takaróra
A fejetlen nyuszit tette.
Béna harcos sápadt arcán
Husvéthajnal szinesedett,
S mintha szólna valakihez,
Ezt suttogta: megyek, megyek.
Nyuszi fölött tisztán látja:
Amint hívja, hívogatja
Az ő kicsi Ilonkája...
Szép tavaszi napsütésben
Tornácon, az öreg székből
Rokkant ül, a szeme réved,
A felhőn túl lesz még élet.
Ott a srapnel tépte karját,
A családját átölelöt,
Visszakapja mind a kettőt...

SZENT CECILIA KORONÁJA.

Vándormuzsikus volt, Arnulfnak hívták.
Keblen kenyeret, hátán vitt házat,
Szebbnél szebb nótát, a lassut, a vigját
Szívhezszólóbban alig cifráztak.

Jó kedvet gyújtott, bús gondot vigasztalt
És lassacskán gyűltek a garasok,
S ha nem is terített megrakott asztalt,
Gond nélkül szaladtak el a napok.

Egyszer a muzsikus szíve megdobbant,
Kékszemű tündért, amint meglátott.
Ámde a lány apja gazdag volt roppant,
Ki koldus vőre csöppet se vágyott.

Kincseket szerzek, gondolta zenészünk,
Még maga sem tudta hogyan, mikép,
Százféle tervvel vándorútra készült,
Hogy megnyerje imádottja szívét.

Elbúcsuzott, de másnap kora reggel
A gazdag ötvöshöz bekopogott,
S szólt türelmetlenül „Jó uram, kelj fel,
A lányodat kérem, gazdag vagyok!”

A mester bosszus kétkedőn fogadta:
„Gazdag lettél? Ejnye. Álmodba tán?”

„Ime a kincs — csengett az ifjú hangja.
Aranykorona. Nos, enyém a lány?”

Az ötvös nézte, alig hitt szemének,
Majd szörnyű haragra bősült menten:
„Ezt a koronát temp'omunk szentjének,
Ceciliának én készítettem.

És te, nyomorult, eloroztad onnan!”
Az ifju tovább is nyugodtan állt,
„Uram, nem vagyok tolvaj, nem raboltam,
A szent adta nekem a koronát.”

„Együgyű mese... Hé, ide, poroszlók
— Kialtott ki a nagy piactérre,
Kötözzétek meg ezt templomfosztót
S állítsátok a bíró elébe!”

Kemény az ítélet: máglyahalálra
S a máglya a templom előtt álljon.
És kérdezték, mit kíván utoljára,
Csak azt, hogy még egyszer muzsikáljon.

A máglya körül már fáklyás pribékek
Parancsot vártak, hogy gyujtsák tűzét,
Körül kíváncsi néptömeg szorongott
S az ifjú megkapta hegedűjét.

Kedves hangszerét sápadtan csókolta,
Majd keresztet vetett, rezdült a húr,
Síkoltó hang az eget ostromolta:
„Óh ne hagyj meghalnom ártatlanul.”

Végül a hang zsoltárrá nemesedett
És röpült az örök trónus elé...

De mi ez? A sokaság térdre esett
S bűvölten nézett a templom felé.

Ime kifényesedtek az ablakok,
Orgonán bűgött szent melódia,
Sugárfényben a máglya felé tartott
A templom szentje, szent Cecília.

S szólott: „A koronát én adtam néked
Töretlen hitedre méltó jussnak...”

S leoldta nyakáról a gyémántéket
És odaadta a muzsikusnak...

A KERESZT.

Korcsmából vetődött haza,
Az asszony imakönyvet lapozgatott.
„Tüzzre... szemétre... ki a szobámból,
Ne ámitsanak engem a papok.
Az én kereszttem, ha nincs kereset,
Szár az kenyérből mindig kevesebb
Darabka jut éhes gyerekszájnak,
Ha címboráim hiába várnak
Búfelejtés boros asztalánál.
Tűzbe a képekkel, olvasókkal,
Értsd meg asszony, nem tűröm a háznál,
Isten... mennyország — babonás lelkek
Buta hóbortja...”
Dühöng a férfi, s könnyeit ontva
Kérleli hitvесе, hangja alig hallszik:
„... Ne költse fel... a gyerek alszik...”
„Hadd ébredjen, s tudja meg korán,
Hogy az élet nem a pipotyáké,
Nem azé, aki szaporán
Veti a keresztet, s este reggel
Fohászkodón nézi az eget...
Aki belemarkol sárba, szeméttbe,
Sikoltó jajba, ártatlan vérbe,
Mindenüvé, ahol csak pénz terem,
S leszakít minden örömvirágot,

Mert százszor úgysem, csak egyszer élhet:
Azé az élet!"

A nő mégsem adta fel a várat,
Fölesküdünt Krisztus katonának,
Meg nem alkuvó Krisztusleventének...
Ott egy a parancs tisztnek, közlegénynek.
Ott minden poszton egy a jelszó végig,
Krisztus keresztjét hű szívek védik.
Királyíbb sereg nem ütött tábort,
Zászló még nem lengett magasabban,
Cél nem ragyogott sohase szentebben,
Még mindig győztek ebben a jelben.
Ördög fajzattól hemzseg az árok,
Fekete hollók csapata károg,
Kénkö lángok csapnak ki a földből;
Pokolágyuk torka veszettül bömböl!
Ezer ostromot vitézül kiáll
Krisztus király
Hős katonája...

Hordágyon hozták haza a gyárból
És csak annyit mondtak: robbanás...
Az örök időrohanás
Multba hónapokat kergetett.
Az asszony ápolta a beteget.
Kenyér kellett, hát munkába állott,
Hogy gond ne bántsa a kis családot.
Még akkor se csüggedt el egészen,
Mikor az orvos nem tudott segíteni,
S férje szeméből nem lett soha ép szem...

De gögös szavak messze repültek,
S megváltó hit gyökeret eresztett
A férfi köszívébe... Magához kérte,
S bűnbánó alázattal megcsókolta
A győztes keresztet...

Angyal trombiták riadót fújnak,
Hit dobverője rohamra pereg
S egy léleklátó, vak katonát
Krisztus-Király hős vitézévé
Avat a Hadsereg...

TADDEO ÚR ARANYAI.

Hajóit várta a kikötőben,
Árus hajót, számszerint négyet,
Mikor a staféta megnyúlt arccal,
Holtfáradtan eleje lépett.

„Taddeo úr, a híreim rosszak,
Viharok dülnek a tengeren...”
Szísszen a kalmár: „E négy hajóval
Éltem munkáját veszíthetem...”

S csüggedten indult a háza felé,
Tömeget látott, mint arra ment,
Kíváncsi népnek barna csuhában
Predikált valami vándor szent.

Máskor, oh ügyet se vetne rája,
Sarkalta most az a négy hajó
S a beszéd végén szólt a baráthoz:
„Hallgass meg páter Antonio.

Nevét hiába sohase vettem,
Ünnepét áhítattal ültem,
Szüleimet óh gyemeki szívvel,
Amíg csak éltek, megbecsültem.

Nem öltem, nem loptam, parázna bűn
Szennye lelkemhez sohse tapadt,

Im fölajánlok jó Antonio
Szegényeidnek husz aranyat,

Csak mentsd meg hajóim drága terhét.“

Antal szomorun így felel:

„Te minden parancsot elsoroltál,

Csupán az elsőt hallgattad el.

Mert Taddeo, hiába tagadod,

A te Istened a pénz, vagyon

S én mégis imádkozok éretted,

Hogy szánjon az égi irgalom.“

Nyugvóra tért a kalmár és másnap

Arcán a boldog öröm égett,

Látta befutni a kikötőbe

Árus hajóját, mind a négyet.

Jó vásárt csapott, busás haszonnal

Tölte meg Taddeo két zsebét,

Aztán így elmélkedett magában:

„Antalnak tíz arany is elég.“

Térül-fordul. Hm, a tíz is sok lesz

S az alamizsna ötre olvadt,

Végre így szólott: „A páduai

Néhány garast fog kapni holnap.“

S az aranyait sóvárgó szemmel

Az asztalára kitergette,

Féléjszakán át elszámálgatta,

Megsimogatta, becézgette.

Síkkoltás sívított végig agyán,
Betörők szurták le hítvesét,
Majd reárohantak s az éles tört
Hárman a mellének szegezték.

„Ide a kincssel, te dusálkodtál
Elég soká a földi jókban!
Nem tudott szólni, kiáltni nem mert,
A vér is elhült Taddeóban.

Aztán felébredt... Álom volt csupán,
Észbontóan kegyetlen álom.
Felesége még édesen szunnyadt,
Mosolygott is a szomszéd ágyon.

A futár híre, sajnós, igaz volt,
A négy hajó biz odaveszett,
De Taddeo úr mit bánta mostan
Az elpusztult földi kincseket.

Másnap elment a csuhás baráthoz,
Arcán csillogott szelíd öröm:
„Hogy visszaadtál Istenemnek,
Antonio, Pádua szentje,
Hálásan köszönöm...”

RACHEL.

Hannás főpap kisebbik lánya,
Ráchel ül szobája kerevetén,
Arcáról álmatlan éjszakája
— Mint a duhajos, korhely legény —
Kitáncolt minden rózsafoltot,
Lelopott róla mosolygó kedvet.
Öreg Sára ma hiába bókolt,
Tüzzre olajat csepegtetett.
„Szép úrnőcském álmod volt-e rút,
Jehovára kérlek, szólj, mi bajod?”
„Sára, ne kérdezz, hamar a sarut,
Siess már, öltözní akarok!
Iszonyu sejtés gyötri lelkem,
Nem hallod, Sára, az ucca zaját:
Méltó, hogy meghaljon a kereszten.
Isten Fiának mondja magát!”
„... Összevonom a kárpitokat,
Nem mozdulok tapodtat sem innét,
Ráchel az uccán összetíporhat
Az összeverődött senki-nép.
Jöjj, a kert illatos csendjében
Szerencsét megfajtó kockát vetek...”
Könnycsepp rezdül Ráchel szemében:
„Sára, ha nem jössz, magam megyek.
Itt az éjjel ebben a házban

Tört el fölötte az első pálca,
Lélekzet fojtva, remegő lázban
Figyeltem a vének szavára.
Szakállu^bat dühödten tépték
És mindannyiuk halált kiáltott,
Hogy miért — nem értettem a vétkét,
De éreztem, hogy a világot
Széppé, nemessé tudná tenni,
Ugy hallottam, király akar lenni...
Siess Sára, kérlek, parancsolom!"
Vén dajkája méltatlankodón,
Duzzogva engedelmeskedett.
Puha sarut szíjjazott lábára,
Arcára selyem fátyolt vetett.
Közben asszonyos kíváncsisága
Vallatta Ráchelt: mondjon valamit,
Mért üldözik a fiatal rabbit,
Isten, császár ellen lázadott?
Ráchel halkán, remegve válaszolt:
„Nem Sára, csak azt hirdette ő,
Hogy a hatalmas Jehova fia,
Akit megjósolt a Keresztelő
S ezért, látod, meg kell halnia.
Hirdette, hogy van bűnbocsánat
És a vámos asztalánál evett,
Könnyét törölte le Magdolnának.
Csak kufárnak nem kegyelmezett.
Ostorral vert képmutatóra,
Farízeusra, oktalan vénre...
Sára, siessünk, szalad az óra!"

„ — Legyen mi rajtunk az ő vére
És fiainkon az ő átka !“
A vén cseléd aggódva tekintget,
Úrnője mellén rubintkő, drága.
„Ráchel, hagyd itthon, elveszited ...“
Kárba ment a jámbor intelem,
A lány vonszolta öreg cselédjét
Kíhált utakon, néma tereken,
Míg a menetet utól nem érték,
Egéruton elébe vágtak
S fölágaskodtak a kórakáson,
Egész kelet elvonult előttük,
Hogy egy embert meghalni lásson ...
Amint a csöcselék közelebb jött,
Ráchel iszonya percről percre nőtt ;
Alatta a kórakás megingott,
Egy kezével védte a rubintot,
A másikkal öreg Sárát fogta.
Katonavértek kicsiszolt bronza,
Dárdaacél villant a napfényben.
Ronggyá tépett véres köntösében
Jött roskadozva, mégis királyin,
Míntha mondaná : tovább nem bírom.
„Hej ! hol van hát círenei Simon.
Vigye tovább a nehéz keresztet !“
Ráchel sápad, egész teste reszket.
De most mi ez, talán csoda történt,
Magához tér, erőt kap a lányka,
Arcáról a selyemfátylat önként,
Magabizón, bátran veti hátra.

A tömeggel birokra készül?
Nem. Csak a szíve szent hitre térül:
Angyal lelke Jézus felé röppen,
„Hiszek tebenned, íme eléd jöttem!”
Képmutató Hannás főpap lánya
Karjait a Mester felé tárja...
Jézus ránéz, szelíd arca éled:
„Kövess engem, én vagyok az élet!”
S homlokán a megalvadt vérfolt
Kérge alól új piros gyöngy cseppen.
„Jaj a rubint!” Ráchel osszerezzen;
Ez is guru!, de a másik drágább,
Éltető vér, isteni váltság,
Áldozata a büntelennek!
Szentségtörő lábbal hogy rá ne
Tiporjanak, hogy rá ne lépjenek,
Igaz vérét, hogy be ne szennyezzék,
Leborul a porba s ráfödi
Parány, puha liliomtenyerét
Jézus szent vérére...
Arcán mártírok mosolya fénylik,
Durva lábak a csöppet nem érik.
Kis kezére gázolhatnak bátran
Tizen, huszan, ötvenen, százan.
Ő nem érzi és a szíve dobog,
Megmentette a drága vérfoltot.
Nem érez mást, édes melegséget...
Öreg Sára szörnyen jajveszékelt:
„Miért jöttünk el, ugye mondtam váltig.”
Ölbe kapta, meg sem állt hazáig.

És tenyerét, a tört galambszárnyat,
Mint aki a boldogságra rálel,
Mosolyogva csókolgatta Ráchel...
Hannás főpap a lányszobában
Rőt szakállát simítja, tépdesi...
„Ráchel, a rubintot megtaláltam.
Gyermek, nem örülsz mégse neki?”
„Atyám, a Mester... mi lett vele...
Él-e, vagy halott már, mondd meg nekem.”
„Ács fiának betelt a végzete,
De mi gondod rá szép gyermekem?
Talán csak nem a varázslat vitt
Utjába, Ráchel, ugye nem igaz...”
A lányka széttárta karjait:
„Igaz, százszor, ezerszer igaz,
Mint az, hogy gyilkos a nevetek!
Eltíporhatsz, megölhetsz engemet,
Mégse választ el senki tőle...
Láttam a vihart: a földet rázta!
Láttam a templom menyezetét:
Villám sújtott rá...” Véres kezét
Keresztbe fonta s diadalmasan
Rémült apja felé magaslott:
„Megöltétek — Isten fia volt!”

A LANCELOTTI-HÁZ KAPUJA.

Az örök-város egyik ős dísze
A szép Lancelotti-palota,
Hitéhez mindig hű patricius
Családnak megáldott otthona.

Ötvenkilenc év süppedt a multba,
Hogy megvillantak a fegyverek
S Krisztus Király földi helytartója
Önként a Vatikán foglya lett.

A Lancelotti család ősz feje
Parancsot adott, keményszavut:
„A fehér-sárga zászlót bevonni
És bezárni a kitért kaput.

Mély gyász honoljon e hajlék fölött,
Vendégjöttre se nyíljon kilíncs,
Míg a pápa szentséges kezéről
Nem hull le önként a rabbílics!”

...Vén időúton lassan cammogott
Az évek hosszú csígasora,
Nap süthetett, vihar tombolhatott,
Az ős kapu nem nyílt ki soha.

Ablakszemeit, ha szállt az alkony,
Csak gyász komorsága ülte meg;

A Lancelottik palotájában
Nem ültek azóta ünnepet...

Nagy csatákat nyertes Kvirínálban
Tobzódhatott a győzelmi mámor,
Anemes család nem hallott mást, csak
Lánccsörrenést a Vatikánból...

De egyszer csak tömeggel népesül
Szent Péter templom előtt a tér,
Emberszívek örömrívalgása
Fel a csillagos egekig ér...

S négy világtájon, ahol Krisztus a
Béke, Jóság örök királya,
Fölzeng: „Áldd meg Isten szent atyánkat!”
Éljen Róma, éljen a pápa!

„Tűzzétek ki a pápai zászlót!”
Ad parancsot a család úra,
És ünnepi áhitattal kinyílt
A Lancelotti-ház kapuja...

JÓZSEF, AZ ÁCS.

A fűrész reggeltől estig zakatolt
És szüntelen csattant a kalapács,
Furóval, vésővel szakadatlanul
Végezte munkáját József, az ács.

Homlokán csillant a verejték gyöngye,
Amint a dolgot fogta serényen.
Álmos fiucskát most altat dalával
Mária asszony anyaöleiben.

Napestig éretlük fur, farag, fárad
S dolgozna többet is József, az ács,
Hogy asztaluk kenyere ki ne fogyjon,
Ha szűk keresményből nem jut kalács.

És ereiben bár királyok vére,
Sorsa ellen nem szegül, nem lázad,
Szívében szeretet örök, nagy kincse,
Ég akaratán nyugvó alázat.

Nem veri mellét: Fiam, a Messiás
Egyszer majd ősei trónjára lép.
Pedig emlékezett Betlehem csodás,
Bölcséket hívó csillagára még.

És emlékezett még az ősz Símeonra,
Heródes félszét sem feledte el.
Am Isten hatalmas és az ő gondja,
Hogy Mária fiával mit művel.

Kettőjük szemébe hogyha benézett,
Lelkén bús sejtelem borongott át,
Talán megérezte az eljövendőt,
A kinok keresztjét, a Golgotát.

A mi sorunk is golgotás, keresztes,
Sírunkat önkézzel magunk ássuk.
Ami szent ég volt, mindent elvetettünk,
A bűnnek, gonosznak hozsannázunk.

Szent család őrzője, názáreti ács,
Tárd felénk oltalmas szent kezedet,
Vezesd vissza tűzhelyük szentségéhez,
Kik messze-messze tévedtek onnan,
Az apát, az anyát, a gyermeket!

KRISZTUS MADÁRKÁJA.

Mikor a szívekből
Elszállott a részvét,
S a Megváltó kínját
Gúnyolódva nézték,

Mikor halk sóhajjal
Szólott a kereszten:
„Istenem, Istenem,
Mért hagytál el engem...”

Szánaalomra indult
Pici madárkeble,
Fölrepült a fára,
Majd az alélt fejre,
S miből koronát font
Az emberi vétek,
Minden szűrő tövist
Csőrével kitépett.

Mellén a tollat
Vérpirosnak látod,
Ő az, kit Jézus a
Kereszten megáldott...

SZENT VINCE SZOBRA.

A könyörület hirdetője
Ott áll Páris egyik terén.
Karján elhagyott, árva gyermek,
Melllette kolduló szegény.

Arcán szelíd jóság fényének
Ki nem aluvó sugara.
Kevesen tudják: nagy inségben
Ő volt népének angyala.

Éhezőnek kenyeret szelt le,
Ruhátlannak ruhát adott!
Bízakvó reményt költögetett,
Fásult csüggedést altatott.

Fukar gazdagok bőségéből
Alamizsnát kéregetett,
És gyógyította nagy szívével
A nyomorütött sebeket.

De a bulvárok régi rendje
Egyszer csak fejtetőre állt
S forrongó eszmék sötét, komor
Felhője tüzesőt szítált.

Féktelen indulat lett úrrá
Mámoros, kába lelkeken

S ezrek ártatlan vére ömlött
Szomoru vesztőhelyeken.

És rombolt, tört, zúzott a tömeg,
Ledöntött oltárt, szobrokat;
Nem kellett erény, szentség, Isten,
Letépte a harangokat.

Mikor Szent Vince szobrához ért
A lármás, zajgó csöcselék,
Valaki így szól hozzájuk:
Polgárok, hadd szóljak elébb.

Nem vagyok szentek prókátora,
Esztelenek ám ne legyünk;
Vincét, a pálit ne bántsátok,
Míg élt, csak jót tett ő velünk.

Enyhült a düh és kiengedett
A sok ökölbe szorult kéz.
... A szobor ma is áll és karján
Elhagyott gyermeket becéz.

És büszke palotasorokon
Alamíznát esdve néz végig,
S így szól a ma fásult emberéhez:
A gyűlölet rombol, a szeretet épít.

REGE KÉT ANYARÓL.

Meghalt? szegény... A körülállók
Szívébe markolt a véres látvány.
Szájról-szájra járt a baleset:
Hogyan történt? ... Megcsúszott az állvány,
Melyen az épülő házfalat
Serény kézzel emeletig huzta,
Józan, törekvő életét most
Az ucca kővén halottra zúzta.
Szegény... sugták a körülállók,
Otthon asszonya, gyereke lehet,
Este már többé nem tér haza;
Éhes családnak ki vesz kenyeret?
Kovács Ferenczt eltemették,
Sajnálkozó nagy részvét elült
S az öt apátlan árva gondja
Társát vesztett anyára nehezült.
De aki sujt egyik kezével,
A másikkal vigasztal, felemel,
Árvák Atyja, ki benned bízik,
Gondot viselsz rá! az nem veszhet el.
Könnyes szemével égre nézett,
S Isten nevében munkához fogott,
Nappal mosni járt késő estig,
Éjjel gyerekruhácskát foltozott.
Egyszer csak nem bírta már tovább,
Homlokán a láz gyöngyöt pergetett...

Istenem, ne hagyj el — Juliskám —
Sírt az asszony — mi lesz most veletek?
És a nyolc éves Juliskának
Kék szeme biztatón felcsílogott,
Ne sírj anyácskám, én helyetted
Mindent elvégzek: dolgozni fogok.
Kisöprögetem a kis szobát,
Anyácskám, hogy is készül az ebéd?
Kis lányom, a pincébe menj le
S egy kosár fát hozzál fel legelébb.
Majd a fazékba vizet hozol!
Vigyázz a rántás oda ne égjen...
A nagy kosár fa meg se mozdult
A kis Juliska picí kezében.
Jézuskám, kérlek, csak most segíts,
Hiszen anyuka nagybeteg, látod...
S a pincelépcsőn leszaladni
Göndör fürtű kis gyereket látott.
Úgy érezte, mintha kétfelől
Ketten cipelnék a kosár-fület,
Mozdíthatatlan, súlyos teher
A gyöngye kézben pehelykönnyű lett.
Most a fiúcska fácskát aprít,
Tüzet gyújt, szítja, hogy jobban égjen.
Juliska hálás fohászt rebeg —
Lám, Jézuskát nem hiába kértem.
Ime a konyha asztal előtt
Jóságos asszony, a köpenye kék,
Tésztát gyúr, kavar, lábast forgat,
Hogy elkészüljön a finom ebéd.

Juliska boldogan betálat
Délharangszókor izletes étket
Ágyban fekvő beteg anyának,
Játékba fáradt kis testvéreknek.
Megigazgat elgyűrött párnát
És anyácskának felúlni segít:
Dicsérő szavaid jó anyám,
Jézuskát és Máriát illetik.
Nézd csak, ők még most is itt állnak,
Míg Jézuska áldott kenyeret szeg,
A szent Szűz ágyad fölé hajlik
És megenyhíti szenvedésedet...
Mínd az ágy köré térdepeltek,
Imává zendült a hálás öröm,
A beteg nő karját kitérta:
Óh, égi jószág anyja, köszönöm.
... Árva család kis otthonába,
Emberszívecskék közepébe
Belopózott a hit csodája,
S fölnevetett a mosolygó égre...

A BÉLPOKLOS:

Fütetlen kunyhóban, penészes szalmán
Feküdt, fetrengett elhagyottan.
Irtózva kerülte szomszéd, ismerős,
Csak a halál állt az ajtóban.

Csak a halál állt s nézte vad gyönyörrel:
Kínjában véresre tép sebet,
S nincs, aki szomjoltó korty vizet nyújtna:
Ápolna halódó életet.

De ime törékeny asszonyka lép be,
Kopott ruhája olcsó gyapott,
Nincs rajta ékszer, ám a két szemében
Végtelen jóság tüze ragyog.

Felsajog szíve a szenvedő láttán,
Nincs idő hosszas töprengésre,
És magára hagyott szegény betegét
Betakargatja köpenyébe.

Két szolgálégénnyel hív, kioszt parancsot:
Ez embert hozzátok utánam!
Összesuttognak lakájok, cselédek
Wartburg ódon, ősi várában.

A suttogó szókat meg se hallotta,
Tulajdon ágát vettette fel,
Sebeit ömaga kötözte, mosta
Testvérnek járó szeretettel.

Ha cselédi borzongva szétrebbentek,
Ő az ágy mellől nem tágitott,
És a vár népe szájról szájra adta
Tovább a rémes szenzációt:

Erzsébet asszony életünkkel játszik,
Leprás beteget hozott ide,
És a hír panaszos vádlón eljutott
Urának, Lajosnak fülibe.

Hogy két kézzel szórja alamizsnáját
S tulontul bőjtől és imázik,
Az még csak hagyján, bár királyi vérnek
Diszére ez csöppet sem válik.

De hogy csúf ragályt hurcoljon a várba
S virrasszon koldus haldoklónál,
Férje is belátta, Lajos, az örgróf,
Hogy az igazán több a soknál.

Elindul nyomban, hogy kérdőre vonja,
Ilyet ép ésszel hogy tehetett,
Isten se kívánhat gyarló embertől
Ily áldozatos szeretetet.

Belép asszonya hálósobájába:
Erzsébet, a hír igaz, való?
A szent szelíden lebbentí a függőnyt,
S térdére borul a vallató.

A függöny mögött ím, ott...ott... az ágyban,
Szinte csalfa álomnak tetszik,
Az ágyban a beteg belpoklos helyén
Tövískoronás Krisztus fekszik...

AZ ANGYALFIA.

Pötyikének minapában
Az fordult meg kisagyában
S ez nem is oly lehetetlen,
Hogy belőle angyal legyen.
Angyal legyen, ezüstszárnyu,
Ruhája is aranyszálu,
Haját csillag koronázza,
Fölrepüljön mennyországba,
Onnan ismét le a földre:
Hótakarós hegyre völgyre:
S mint az ég csöpp besugója,
Palotákba, kis kunyhóba
Vízsla szemmel bekémleljen:
Karácsonyi angyal legyen.
Pötyikének telt a vágya,
Im kinőtt az angyal szárnya.
Ruhája is aranyhimes,
Selymes haja csillagdiszes
És nagy garra indul nyomban.
Hova legelőbb betoppan —
Alig hisz a két szemének,
Nem lát mást, csak szegénységet,
A lakás nem tiszta, módos,
Ruha, cipő foltos, rongyos.
Hét gyermek az asztal körül
Dehogy vidám, dehogy örül.
Igy beszélnek: „Mi lesz velünk,
Szegény apu, eltemettünk.
Nem maradt csak lelke velünk...
Ne hagyj veszni jó Istenünk.

Ne taszíts a koldus sorba,
 Nem kell arany, cifra pompa,
 Add meg nekünk, kérünk téged,
 Mindennapi kenyerkénket...“
 Pötyi szíve nagyot dobban,
 Visszaoson nagy titokban
 Jézuskához fényes égbe
 S szépen letérdel elébe:
 „Jézuskám, ha szabad kérnem,
 Add ki gyorsan az én részem,
 Amit adnál karácsonyra,
 Mind elvinném nekik oda,
 Hogy bánatuk fölengedjen
 S árva szívük boldog legyen...“
 Kis Jézuska csak integet:
 „Jól van Pötyi, elviheted...“
 Viszi már is, siet nagyon,
 Fölállítja az asztalon.
 Ide labdát, oda bábút,
 Majd sebtiben gyertyacskát gyújt.
 Aztán, csiling-csiling, csenget:
 „Árvák pajtik ide jertek,
 Angyal szállt le fényes mennyből,
 Jó hírt hozott Betlehemből.“
 S az ajtó sötét sarkában
 Gyönyörködik a hatásban...
 Kis szívéből öröm csordul,
 Hogy ne lássák el is fordul.
 A szerepnek itten vége,
 Pötyi szépen hazaére,
 S otthon uramfia mit lát:
 Kis Jézuska mégis küldött
 Fehérlelkű, aranyszívű
 Pötyinek is angyalfiát...

SZENT ERZSÉBET RÓZSAI.

Wartburg várára tél estje sötétlett,
Sík, havas úton ilyenkor ki járna.
Eleséget visz éhező szegénynek
Erzsébet, második Endre király lánya.

A vár termében pattogó tűz körül
Rut irigység nyelve suttogva beszélget :
„Lajos fiam ej, ej nincsen ez rendjén,
Szégyent, romlást hoz ránk a te feleséged.

Templomkövét pórként illeti csókkal,
Míntha kárhozatos bűn nyomná a lelkét,
Imázik, böjtöl, testét sanyargatja,
Jól tennéd fiam, ha jobban megfigyelnéd.

Amije van, mind szegényeknek hordja,
Mossa koldusoknak piszoklepte lábát,
Bélpoklosoknak sebét kötözgeti,
Eltürnéd-e fiam, ha ezeket látnád?

De több is van még Erzsébet róvásán,
Hallottál biztonnyal Assziszí fiáról.
Franceszkóról, ki örületet farag
Názáreti Jézus igaz vallásából.

Nos hát asszonyod felölté ruháját,
Míhaszna népének kőkolostort épít,

Pazar kézzel, kincs ha száz annyi volna,
Kiforgatva téged, odaadná nékik.

Fiam, nincs szemed, nem hiszel anyádnak?
Adj számot, Erzsébet hol jár ilyen későn,
Mit visz kötényében henyék hadának
Előtted is rejtve, takargatva, féltőn?

Lajos maga is líliomos lélek,
Nem vesztí el fejét szapora beszéden,
Mégis kíváncsi, hol járhat ily későn
S mit vihet Erzsébet rejtve kötényében.

Előzi utját és eléje toppan,
Aranyszívü asszonyt kérdezni nem áthat.
Pírul Erzsébet, de arcán ég fénye,
Köténye tele van illatos rózsákkal.

AKI CSAK VÁR,... EGYRE VÁR...

Fia szobájában porszemet se látni.

Mégis ő takarít minden áldott reggel.

Nem engedné másnak. Szellőztet, rakósgat,

Hisz a fiacskája megjöhet maholnap.

Szekrény fogasáról ruhákat cípelget,

Keféli, simítja, kár ne essék bennök.

Majd a polcon rendez, rég így áll a sorja,

Puhamellü ingek habfehérre mosva.

Falról képet szed le, törülgeti, nézi,

Csínosarcu kislány mosolyog szemébe.

Ez lesz az igazi, akivel megosztják

Kettecskén a fia ölelését, csókját.

Este előveszi kedves imakönyvét.

Legelülső lapján öreg kézzel írva:

Elment tizennégyben, október havában

Ujdonúj, virágos katonaruhában.

Forgatja a könyvet, kiejti kezéből,

Szívéből szakít ki esdő imádságot.

Aztán a szemére álompille lebben,

S megtalálja fiát messzi idegenben.

Én Uram, Istenem, nagy a te jóságod.
Te intézted így, hogy minden áldott reggel
Tízenhét év óta régi rendet tartson
Ez a fiátváró, reménykedő asszony.

Ne higgyen gyász hírnek, szemtanu bajtársnak,
Ha visszajött is már, ki megmaradt élön,
Hanemhogy csak várjon, egy fiára várjon,
Kire idegenbe ráborult az álom,
Örök síri álom.

A LEGSZENTEBB ARANYMISE.

Szent Péter templom félhomályában
Az Agnus Deit csengetik,
És az apostolsír elé térdel
Píus, a tizenegyedik.

Remegő kezében az Úr teste,
Lelke alázat, szíve hév,
És szemei előtt tömjénfüstként
Száll el az elmúlt ötven év.

S az áldozás szent pillanatában,
A magasztos lélekcsendben
Szól az Ur a régi hangon: Péter
Utódja, szeretsz-e engem?

Tíarátlan fej alázatra hull:
Szeretlek, Uram, jól tudod...
Nyájad közé farkasok rohantak
S el-eltévedtek a juhok;

Az akol fölött, amit rám bízál
Dübörög még a zivatar
S a vörös rém tűzcsóvás kezével
Még kínzóbb szenvedést akar.

Mégis ajkamon sok panasz helyett
Kevés örömért hála kél,
Líliomszívekben a drága hit
Elolthatatlan lángja él.

Nem fagyott le a jövő virága,
Van még a földön áhítat.
Ismét szól az Ur: Péter utódja
Legeltesd báranyaímat...

S míg a föld kerekiségén a szívek
A legfőbb pásztort éltetik,
Örök Urával halkán beszélget
S a föld népére áldást, békét esd
Píus, a tizenegyedik...

AZ ÍTÉLET.

Fehérvári templom szentélye üres lett,
Elhangzott az ének, vége a misének,
Törvénykező napnak igazságát várják
Messzeföldet megjárta, ügyes bajos népek.

Sátorban a király, őszfürtű bölcs férfi,
Arcán komoly fenség, vállán ország gondja,
Krisztushitre hajló jó atyát lel benne,
De jaj, ki a lóvért áldozatul ontja.

Törvénytiszta kiált: Sejki Bence hol vagy
S hol van önkezeddel vakított leányod?
Bíborsátor elé keménynyaku daccal
Öreg Sejki Bence s vak leánya állott.

A tömeg morajlik, öklök emelkednek:
Beste ördögfajzat volt lelked ezt tenni?
A dühödt nép ajkán kész már az ítélet:
Vén Sejki Bence a halált megérdemli!

Csendet írt a király, elhallgat a lárma,
Király ajkán a szó bongó harangkongás:
Lányom jöjj közelebb, mondd el híven, bátran,
Ki tette, mért tette, hogy történt a rontás?

Mint ijedt madárka, testében reszketve
Megy közelebb a lány. Apja ellen valljon?

Apja ellen törjön? Inkább itt e helyen
Ezer kinhalálnak halálával haljon.

És a bölcs királynak széke elé omlík:
Igazságtevő ur, hidd el, nem ő tette.
Szemem hunyt világát bokor tuskés ága,
Amint rózsét szedtem, akkor veszejtette...

Nem is úgy... Este volt... Koromsötét éjjel...
Holló éles csőre a szemembe vágott...
Ej, mit is beszélek... A lobogó tűzből
Szikra szállt szemembe, azóta nem látok.

Elhíheted, így volt, kegyelmes királyom,
Ne hallgass irigyek vádoló szavára...
Felzug a néptömeg, öklök fenyegetnek:
Sejki Bence tette, lakoljon még máma.

Csendet int a király, Sejki Bence arcán
Bánattörte szívből könny patakja csurran.
Így szól akadozva: felséges királyom,
Én vagyok a bűnös, ahogy mondom, úgy van.

Pogány hitben öszült hajam omló fürtje,
Nem fért a szívemhez idegen barátok
Új Istent imádó ájtatos fohásza.
Fogták a lelkemet a régi bálványok.

Néztem a lányomat: veti a keresztet,
Pénteken nem eszik húst, misére járkál.
Megvadult a vérem, elborult az agyam,
Régi hit ha nem kell, hát Krisztust se lássál!

Kiáltottam és a tüzes karó véggel
Éj tűzű szemének fényét kioltottam.
Bűnös vagyok, ítélj nagy uram, királyom,
Hítvány életemmel én már leszámoltam.

Felsikolt a leány, átöleli apját,
Nagy király, kegyelem, neszakaszd eltőlem...
Lódobogás hallszik, amint közelebb jő,
Imre, a királyfi, kiáltozzák többen.

Mint a menny sugára, mely az égből szállott,
Hogy fénnel töltsön be földi sötétséget,
Főhajtva köszönti koronás uratyját;
Hódolva járulnak eléje a népek.

És a vak leány most Imre elé borul,
Szent Szűz leventéje, szólj atyádnál értem,
Hogy szegény apámnak, nézd a bánatkönnyét,
Ő is bocsásson meg Krisztus szent nevében.

Zug a népek szája : méltó, hogy meghaljon,
Lelkén szörnyű vétek, Istenhez kiáltó.
És im szól a herceg : szent hitünk tanítja,
Krisztus könyörülő, Krisztus megbocsátó.

És ítél a király, Imre szavát értőn :
Öreg Sejki Bence, halált érdemelnél,
Éleiben tartalak, s Krisztusommal mondom :
Menj békével innen ... Többé ne vétkezzél !

És a vak leányka Imre elé térdel,
Szívéből felzokog öröm, hála, áldás,
És szól a királyfi : véreim, szeretet
S Krisztus síncsen ottan, hol nincs megbocsátás.

ISTENNEK ALVÁS
E TEMPLOMERT.

Az előtt gőzömléstek álltak itten,
Rajtuk temető szelét a nyár;
Az odáshúzódtak lak helyében
Ma az Úr szent hájka áll.

Miért e templom? — Váradik sohan,
Lakallak, imádkozom, és várom.

ALVERNA
LÉLEKCSÖNDJÉBEN.

Miért e templom? — Hallgassatok csak!
Működik benn, hogy ennyire,
Vesszéltek, zúzódnak, és
Minden csend alatt a szívem.

Ódóba madarak csibergő kara
Halk Te Deumot énekel
S Alverna lelti sátorra fészék
Selymeskéken az égfelel.

Miért e templom? — Hogy várom a világot,
Rét bűnök mélyétől távol,
Aki ide jön tanuljon hitet
Férszétől, mélységtől, vigasztól.

Tanulja meg, hogy Istengyálászás
A modernnek részei élet,
Hogy az Isten ennyi létezéségre
Nem ismerhetve a népet.

Kialkóttam és a nagy kató vőggel
El törő szememnek fényt kistóztam.
Búvár vagyok, de nagy vram, kiharom,
Hirtelen elcsúsztam és már lezártam.

Felkelt a nagy, földi apát,
Nagy király, kegyelem, császár elöltem...
Lodabogás hallzik, amint kősebb is,
Imre a kőből, kőből kőben.

Mint a menyegzőre, mely az égbe szállott,
Hogy fényes társaságba légytél,
Fehér, kék, sárga, és minden színű,
Hódolva, és minden színű.

LELEKCSÖNDJÉBEN.

Szent Szent Szent, mely a földbe szállott,
Hogy fényes társaságba légytél,
Fehér, kék, sárga, és minden színű,
Hódolva, és minden színű.

Zug a nagy, mely a földbe szállott,
Lelkén aranyos vörök, kőből kőben.
Es a nagy, mely a földbe szállott,
Kőből kőben, kőből kőben.

Es a nagy, mely a földbe szállott,
Oreg Szent Szent, mely a földbe szállott,
Eltérő társaság, kőből kőben,
Menj kőből kőben, kőből kőben.

Es a nagy, mely a földbe szállott,
Szent Szent Szent, mely a földbe szállott,
Es a nagy, mely a földbe szállott,
Kőből kőben, kőből kőben.

ISTENNEK ÁLDÁS E TEMPLOMÉRT.

Azelőtt gyümölcsfák álltak itten,
Rajtuk termést érlelt a nyár;
Az odébbhúzódt fák helyében
Ma az Úr szent hajléka áll.

Miért e templom? — kérdezik sokan,
Lakatlan helyen kötömeg...
Imádkozó nép kap elég oltárt
Bent a városban közelebb.

Miért e templom? — Hallgassátok csak:
Millió fűszál, hogy susog,
Virágfejecskék, zümmögő méhek
Mind mind ájtatos búcsusok.

Odébb madarak csicsergő kara
Halk Te Deumot énekel
S Alverna felett sátorra feszül
Selymeskéken az églepel.

Miért e templom? — Hogy városmélytől,
Rút bűnök mélyétől távol,
Aki idejön tanuljon hitet
Fűszáltól, méhtől, virágtól.

Tanulja meg, hogy Istengyalázás
A modernnek csúfolt élet,
Hogy az Isten ennyi hitványságra
Nem teremthette a népet.

Nézzétek Krisztus lángoló szívét:
Magához akar ölelni
S mi ne felelnők az apostollal:
Uram, jó nekünk itt lenni.

Szent Ferenc alvernás magányára
Nem áhítoz már a lelkünk,
Kis Terézke rózsasöjéből
Parány szírom se kell nekünk?

Keresztrefeszített Urunk teste,
S az értünk ontott drága vér
Fehér ostya csak, nem éhezünk rá,
A test kenyere többet ér?

Ha csak egy lélek boldog nyugalma
Tér vissza e szent falaktól,
Ha csak egy eltévedt juhocskáját
Itt kapja vissza az akol.

Ha csak egyetlen Magdolna-szívből
Indul meg zokogó bánat,
Dicsőség érte a mindenható,
Hatalmas, örök Királynak.

Ha csak egy lélekben ömlik itt el
Krisztusi igazság fénye,
Ne kérdezzétek, miért e templom
Hanem áldjátok Istent érte!

ALVERNA CSODÁJA.

Botorkál... mintha lábai
Nem bírnák már a terhet,
Mint akit kínzó fájdalom
Korbácsütése kerget.
Kezével a szívéhez kap,
Hullámos haját tépi,
Meghalni, síkoltja halkán,
Százszor jobb mint így élni.

Első csalódás vihara
Tombol leányszívében,
Szeretett, ahogy csak egyszer
Szeret szív földi létben.
Ahogy csak egyszer lát a szív
Hótiszta, szűzi álmot,
Nem sejtve bűnök mocsarát,
Kerítő csúf világot.

Botorkál... megy... mindegy hová,
Városból lassan kijut,
Az erdőszél meredekén
Fölfelé vezet az út.
Templom... benyit és fáradtan
Az oltárlépcsőre térdel.
Fölötte jóságosan áll
Jézus sebzett szívével.

Visszafojtott könnyek árja
Megindul, mint a zápor,
Lelkében csíttul a vihar
A csendes, szent magánytól.
És a szobor... mintha élne,
Megszólal halk szeliden:
„Lányom, a lemondás nehéz
Keresztjét megkönnyitem.

Titkod előttem nyitva van,
Látom, hogy mi forr belül:
Két szív, a tied s hugodé
Egy férfi szívért hevül.
Az én szívem arát keres,
Hogyha lemondasz róla,
Fátyol helyett fátylat tűzők
Menyasszony homlokodra.”

A lány szívében szent öröm
Lobogó lángja gyul
És hálatelten az oltár
Megáldott kövére hull.
Szívébe visszaköltözik
Az elvesztett nyugalom,
Jézusom hű arád leszek,
Szívemet neked adom...

... Napok szaladtak, multak el
S kolostor ablak előtt
Esti zsolozsmába merül
Fiatal nővérjelölt.

Lelkéből eltűnt nyomtalan
A megalázott harag,
Béke, csend tömjénillatát
Lehelik a szent falak.

Am hírmadár szárnya suhant
Ájtatos cella csendbe,
Huga, kiért szerelméről
Lemondott, mérget vett be...
És síkoltott a hír tovább:
Élet-halál közt lebeg.
Szívébe szúrt a fájdalom,
Jaj, hogy történhetett meg?

Kórházi ágyon találta
Hugát sápadt fehéren,
Nem szólt, csak áruló könnycsepp
Rezgett a szemszögében.
Kérdezte az orvosokat:
Életéhez van remény?
Nem bíztatták... talán, hogy ha
Eljönne a vőlegény...

Istenem, hol keressem őt,
Pedig meg kell találnom,
Egy élet sorsa függ ezen
A tulvékony hajszálon.
Nem találta meg s mint mikor
Az örök célt megelé,
Elindult bátortalanul
Alverna templom felé.

Szívét előre küldte el
Jézus drága Szívéhez,
Az irgalom forrásához,
Égi vőlegényéhez.
És alig tett néhány lépést,
Gyökeret vert a lába,
Akit sokáig keresett,
A férfit megtalálta...

Vitte utcákon keresztül,
Majdnem futott szegényke,
Huga a kórházi ágyon
Végső perceit élte.
A férfi nézte hosszasan,
Szeméből könny szivárgott,
Majd halkán így szólt: Bocsáss meg!
És a lány megbocsátott...

Arcát a visszatért élet
Rózsaszín pirba vonta...
Hugom, Jézus nem hagyja el
A benne bizót soha.
Ne feledd el, hogy az élet
Istené, nem a mienk,
Aki eldobja magától,
A jó Istent sérti meg...

Légy hálás, hogy megsegített
Alverna szent Királya...
A férfinak fejet hajtott
S elment a kis apáca.

Csoda, szóltak az orvosok
S kételkedve összenéztek.
Mi tett ártalmatlanná
Biztoshatásu mérget?

És ismét multak a napok
S hol Jézus-szív szívre vár,
Örök hűséget esküdött
Ott egy boldog ifjú pár.
Eggyé dobbant érzelmeik
Hurján csengett a hála:
Örömrózsákat fakasztott
Alverna első csodája.

Cellacsöndben imazsámoly,
Rajta nővérke térdel,
Arcát a nap telehínti
Szertesugárzó fénnyel.
Fölötte áll a feszület:
Jézus, te jó, te áldott,
Amit a világ nem adhat,
Adj nekik boldogságot...

JÉZUS SZÍVE.

Testvérek, láttam Jézus szívét...

Egyszer itt ültem egyik padon
Alverna csudás templomkertjében,
Fönt bíborsátrat szövögettek,
Angyalkezek az alkonyi égen.

Körmenet indult Máriához,
Gyertyás, ájtatos éneket zengő,
S az Ur áldását csílingelte
Hívő lelkekbe a templomcsengő.

Ültem a padon... néztem... néztem,
Szememre könnyek fátyola szállott,
Egyetlen szívvé formálódtak
Elöttem az apró gyertyalángok.

Egyetlen szív lobogott felém,
Fénye mindig jobban izzott, égett,
Köréje büntövis fonódott,
S a dárdaült seb most is vérzett.

Éreztem melegét, hallottam
Dobbanása, mint harangszó kongott,
Magához ölelt minden panaszt,
Elaltatott minden csunya gondot.

És begyógyított minden sebet
És betöltött minden földi vágyat.
A terhet vívő megkönnyebbült,
És felüdült a sok életfáradt.

Bármerre néztem, mindenütt
A lángoló Isten-szívet láttam,
Egyszerű emberek új hitet,
Reményt csillogó szemsugarában.

Poros földön és bíbor égen
Ott fénylett alattam és felettem,
Szelíd hangon hívott, hogy menjek,
Mint királyt a szolgál, én követtem.

S lehulítam a templom kövére,
Oh itt az élet csak nyugtot érez,
Oltártrónjáról hozzám hajolt
Jézus és fölemelt szent Szívéhez...

KRISZTUS KIRÁLY.

(Alvernai hódolat és felajánlás)

I.

Krisztus Király, királyok Királya,
Mindenség trónján trónoló Ur,
Ime gyarló, de hűséges néped
Hódoló szívvel eléd borul.

Tied a porszem s a hegyóriás,
Nap fényessége s az éjsötét,
Te betöltöd a magasságokat
S a szédítő mélységek ölet.

Szavadra új világok épülnek
S megdől, ami áll, hacsak intesz.
Te vagy az élet örök forrása,
Nélküled minden pusztul, kivesz.

Hódoló szívünket hoztuk ide,
Szent esküt rebeg az ajakunk:
Krisztus Király, te célunk vagy s hozzád
Mi halálíg hívek maradunk.

Hisszük, hogy eljön a te országod
S a te mindig győztes Kereszted
Mai nyomorunk útvesztőjéből,
Ha mi is akarjuk, kivezet.

Fogadd kegyesen hódolatunkat,
Könyörgő szavunk feléd kiált:
Bűnösök vagyunk, de bízunk benned,
Ne hagyj elveszni Krisztus király!

II.

Krisztus király a lélekmezőkön
Mennyi csunya bűnvirág terem,
Millió száj ordít: Nem kell Isten,
Nincs Isten fenn a kék egekben.

Nem kell erények tiszta szépsége,
Csak a sárban fetrengő élet,
Mindent nap új keresztet ácsolnak
S új golgotára visznek Téged.

Még hived is el-elkerülnek,
Templomba bámészkodni járnak,
Tisztátlan szívvel, szennyes lélekkel
Neked judáscsókot kínálnak.

Eléd borulva kérünk, könyörgünk,
Gyógyítsd meg lelki vakságukat,
Hogy megalázódva megtalálják
A hozzád vivő földi utat.

Keresd fel Uram a holt lelkeket
Bűnük kemény kőkriptájában,
Hogy új életre ébredessenek
Szíved sugárzó hajnalában.

Méltó haraggal ne büntess, ne verj,
Feledd a tövisek sebeit,
A téged szeretők könnyeiért
Krisztus király bocsáss meg nekik.

III.

Krisztus király az édesanyákért
Száll hozzád forró imádságom,
S őket legszentebb Istenanyádat
Szerető Szívednek ajánlom.

Ök virrasztanak a bölcsők mellett,
A csöpp életet óvják, féltik,
Gyermeküket az első lépéstől
Az utolsóig elkísérik.

Ajkuk nem nyílik panaszra soha,
Könnyüket is befelé sírják,
S mily boldogok, ha arcukon érzik
Kevés örömük halvány pirját.

Krisztus király, az édesanyákat
Emeld fel szíved melegéhez,
Adj nekik önfeláldozó erőt
A glóriás, szent küldetéshez.

Mert soh sem volt még édesanyának
Felelősségteljesebb gondja,
Mint most, amidőn a mai gyermek
Lélekszárnyát feszíti, bontja.

Szent hitünk ellen megindult harcban
Ma istenlovagok kellenek,
Krisztus király adj bátor anyákat,
Hogy neked hősöket neveljenek!

IV.

Krisztus király az édesapákat,
A családok gondos őreit,
Ne hagyd magukra. Ki segít rajtuk,
Ha oltalmas kezed nem segít.

Rajtuk az élet ezernyi gondja
Majdnem kibírhatatlan teher,
Ők a kenyér minden falatjához
Csak verejtékezve jutnak el.

Ma, mikor a becsület, tisztesség
Rögös útján kevesen járnak,
S mikor az emberek Isten helyett
Ismét aranyborjút imádnak.

Mikor egymást könnyökkel verik szét,
Hogy bűnös célhoz elérjenek,
Könyörgve kérünk az édesapák
Nehéz gondjait könnyítsd meg.

Hisz Te a fáradt, ellankadt embert
Szeretettel magadhoz hívod,
És az életűtött mély sebeket
Nagy jószággal begyógyítod.

Ne engedd, hogy a vad világvihar
Család szentségén léket vágjon,
Krisztus király, az édesapákat
Istenszivednek felajánlom.

V.

Krisztus király, te hatalmas, erős,
Lehetetlenség nincs előtted,
Fogadd könyörülő jóságodba
Az ártatlanul szenvedőket.

A gyöngéket, kikre durván tipor
A rideg könyörtelen élet,
Kiknek a könnye hiába csurgott,
Kiknek sóhaja semmivé lett.

A síró árvát s a beteg aggot,
Kiknek mindenki hátat fordít,
A koldus kezét, ki uccasarkon
Alamizsnáért fohászkodik.

A szenvedésnek sokféle jaját,
Síkoltását hallgasd meg Uram!
Közülök egyetlen el ne vesszen
Kétségbeesve, nyomorultan.

Embersziveknek kőkeményységét
Lágyítsd jóságod szent tűzében,
Hogy a szeretet mosolygó fénye
Széthulljon a földkerekségen.

Krisztus király, szánd meg ezt a bűnben,
Nyomorban vergődő világot,
Jöjjön el, amit epedve várunk,
Oh jöjjön el a Te országod!

KÖNYÖRGÉS AZ ALVERNA SZENTÉLYÉRT.

Isten, ki mindenütt jelen vagy, ahol
A szeretet lángja fellobog,
Imádva kérünk, óh fogadd kegyesen
Szíved hajlékául, erőtlén kézzel
Mit építettünk, e templomot.

Áldd meg falaít, melynek minden kövét
Aldozatos hit hordta össze,
Hogy dacolva zord idők viharával
Legyen hitünk bástyája, őre.

Áldd meg a tornyát s rajta a keresztet,
Meváltásunk diadaljelét,
Hogy sugárzó fényével beragyogja
Tévelygő lelkek vak éjjelét.

Áldd meg a harangok csendülő szavát,
Hogy a hívó hang messze szálljon,
Uj hitet élesszen, reményt fakasszon,
Visszhangos lelkekre találjon.

Áldd meg, Uram, a padok fehér sorát,
Hogy aki fáradtan letérdel,
Ki élet sebére balzsamot keres,
Ne menjen innen üres kézzel.

Áldd meg oh Uram szent oltáraidat,
Hová a szentek Szentje leszáll,
És királyi lakomás asztalához
Üdvre éhező lelkeket vár.

Legyen e templom Assísi szentjének
Alvernás Isten-közelsége,
Hová nem jut el a vásári lárma,
Az élet szennyes törtetése.

Legyen e templom beszédes bizonyság,
Nemcsak mának, de a jövőnek,
Hogy hamis jelszavak raja keringhet,
Eszmék szekere düböröghet.

Anyagiségünk nyögöző ereje
Leránthat a salakos sárba,
De a lelkünkkel mégis odavágyunk
Az életszentség magasába.

Béke és Jóságnak szent hajnalában
Tudunk még Krisztus elé menni
S örömök helyett a szenvedéseknek
Durva keresztjét vállra venni,

Dalolva járni a tövisek útját,
Még nem feledtük el egészen...
Isten, ki mindenütt jelen vagy s aki
Uralkodol a mindenségben;

Kihez ma itten ezrek szíve dobog:
Szíved hajlékáu, mit építettünk,
Oh kérünk, áldd meg e templomot...

KERESZT AZ ÜRDÖSZÉKEN

Életideme ide el nem ér,
Itt a bögörka és csak szünetelő
És halokan auttog a falon.

Itt a madártevilla az élen,
Nagy rókák és kutyák is
Szószapó...

ÁHITAT

EZÜST HÚRJAIN.

Alásd meg az Urat szent oltárádat,
Hová a szentek Szentje lecsúsz,
És királyi lakmár asztalához
Üdvöz ehhez lelkeket vár.

Legyen a templom Aaszi szentjének
Alvernás Isten közelsége,
Hová nem jut el a vásári árma,
Az élet szenny- és törtétele.

Legyen a templom bűvészes bizonyág,
Nemcsak mániák, de a jóvénak,
Hogy hamis és igaz a kőfogó,
Estmire az érzék a bűvészt.

Legyen a templom a szentek háza,
De a lelkekkel mégis odavágyunk
Az élet szenny- és törtétele.

Bárák és Jóságok szent házában
Tudunk meg Krisztos elé menni
S öröme helyett a szenvedéseknek
Darva keresztjét vállra venni.

Dalolva jár a tömeg az út,
Még nem leledzik el egyetlen...
Isten, ki mindenütt jelen vagy s aki
Uralkodik a modern világ.

Köze van Istennek az embernek,
Száradt hallgatók és a szentek,
Oh kőrök, alásd meg a templomot,

KERESZT AZ ERDŐSZÉLEN.

Életlárma ide el nem ér,
Itt a bogárka is csak zümmög
És halkan suttog a falevél.

Itt a madártrilla se éles,
Nagy ritkán vén kakukanyó kezd
Szószapora feleléshez.

Itt a koronás király a Csend.
Diszöreí, mozdulatlan fák,
Elriasztanak lármás idegent.

Ide az jöjjön, aki fáradt,
Aki örökös zsívajt elúnt,
Az itt sebére irt találhat.

Arra vár itt az imazsámoly
S míg angyalkéz himnuszthegedül,
Már nem érzi magát egyedül —
Jézus ránéz a keresztfáról...

IMRE DIÁK.

Herceg,
Évszázakba merengő szemem elé
Nem csillog földi koronád aranya,
Nem látom meg palástod bíborát sem,
Más fény készlet kései hódolatra.

Benned én a diákban gyönyörködöm,
Oktató szóra híven figyelőben,
Ki a keresztény tudás magvainak
Először törtél barázdát bensődben.

Ki minden korok magyar ifja elé
A szüzesség szent líliomát tartod,
Enélkül nincsen célja lendületnek,
És összeomlik, mit az erő alkot.

Földi vágyakon győztes fehér virág
Ragyog felém kilencszáz év ködéből,
Látom, mint fonódik fényes glória
Homlokodra csodákranyílt égből.

Zajlott, hörgött körülted a haldokló
Pogányság utolsó véres tusája,
Te voltál az örök Gondviselésnek
Jövendő életre ujmutatása.

Herceg, kilencszáz év határkövénel
Köszöntlek téged, az első diákot,
Vedd oltalmadba ezt a mai árva,
De eszményért hevülő ifjúságot.

Óvjad a lelkét liliomos kézzel,
Égess ki belőle régi bűnt, hibát,
Vezesd szebb jövő útjára lépteit
Líliomkoronás szent — Imre diák...

A SZÍVZÁSZLÓK.

Ma a szív fehér zászló legyen,
Magasan lengjen, tisztán lobogjon,
Isten szíve felé dobogjon...
És hirdessen parancsot, égit:
Jóságot, mely világot épít,
Szeretetet, mely világot békit...
Ma minden szív fehér zászló legyen.
S templomtoronyra, iskolafalra
Tüzzétek ki a szívzászlókat.
Fölöttük fekete felhőt gomolygat
Pogány idők pusztító viharja.
Tüzzétek ki a szívzászlókat
A családi élet homlokára,
Hogy benne Názareth tüze égjen,
Gyűlölet-kígyó hozzá ne érjen.
Legyen a föld e szentháromsága:
Iskola, templom és család
Legyőzhetetlen szíklavára
Mindannak, ami szent, drága nekünk,
Mit vérünk utolsó cseppjével is
Egy akarattal megvédelmezzünk!
Fehér szívzászlók lobogjatok,
Hirdessetek parancsot, égit:
Jóságot, mely világot épít,
Szeretetet, mely világot békit...

Kössetek össze testvérúton járót,
 Öreg diákat, ifju diákat,
 Jövő arcot szépítő kezet.
 Álljon munkába bátorság, erő,
 Ne legyen köztünk gyáva, csüggedő.
 Ha elestünk, a harc még nem veszett el,
 Isten Szíve magához emel
 S a békétlenségen keresztül,
 A gyűlölködésen keresztül,
 A mindenttagadáson keresztül,
 Földereng Krisztusország szent hajnala.

JÉZUS A TENGEREN.

Hajónkat, Péter, vízrelöktem
Parttalan idők tengerére.
Terád bízom a sajka sorsát,
Péter, vigyázz a kormánykerékre.

Századok, ezredek sodrában
A jelölt irányt el ne feledd:
Vedd gondjaidba a nyájamat
És vezesd el hozzám a lelkeket.

El ne vesszen közülök egy se.
Tudom, hogy jönnek derült napok,
De jönnek hullámot kergető,
Földetrengető ádáz viharok.

De mi ez. Péter, te félsz, te sírsz
S szólasz: gyöngé a csónak, ember:
Én veled maradok mindörökké
Útmutató, szent kegyelemmel...

TÉLI HARANGSZÓ.

Kondul...

S a lelkek ködét ronggyá tépi.
Téli fagyban, dermedt hidegben
Oson a kongás: élni, élni...

Kondul...

S hóprémes apró házikókban
Csillagok csodáját meséli.
A szívekbe szent béke lobban...

Kondul...

S lassan halott esztendőt temet.
Ködarcu jövő elé toppan
És titokzárakat feszeget...

Kondul...

S a völgy fölött magasba ível.
Elhagyatott, társtalan székely
Reszkető hangjára felfigyel...

Kondul...

És jégkérges, havas erdőcsönd
Áhítatában megállt fejsze,
A levett kalap Istent köszönt.

Kondul...

És sóhaj röppen az égre fel.
Az Isten jóságos ajakkal
Lelkeket simogatón felel...

SZÍVGÁRDA ZÁSZLÓAVATÁSRA.

Fehér zászló, rajta Jézus
Drága piros szíve lángol,
Gárdatestvér e zászlóhoz
Mindig hű légy, mindig bátor.

Gonosz ellen küzdelemben
E zászló visz, menj utána,
Hogy a földre eljőjön a
Jézus szíve szent országa.

Hogy a földön a legszentebb
Istenszívet áldja minden,
S Jézus szíve otthont leljen,
Benne lakjon minden szívben.

Ember durván meg ne bántsa,
Csak imádják, csak szeressék,
Élet célját, boldogságát
Tőle távol ne keressék.

Fehér zászló vezess minket
Jézus drága szent Szívéhez,
Aki fáradt, ott megnyugszik
S a szenvedő kint nem érez.

A hívő nem csalatkozik,
S az ígéret mind betelik,
Csak te légy hű gárdatestvér
Az utolsó lehelletig.

Csak te légy hű, csak te légy hős,
Életharcban tarts ki bátran,
Akkor Jézus melletted lesz,
És vigyáz rád, hogy el ne vessz
Sem életben, sem halálban.

ESTE...

Milyen jó este hazafelé menni,
Régi szomszédnak, kedves ismerősnek
Kalapot emelni.

Kicsit megállni az utcaajtóban.
El-eltűnődni: hej, furcsa az élet;
Majd megbékélni — nézd, hogy nevetgélnek,
Emberpalánták játszanak a porban...

Milyen jó este. Pirosarcú asszony
Pattogó tűznél friss vacsorát készít;
Öreg asztal mellett mesélő ajkon
Ámuló gyermek elaludt már félig...

Milyen jó, hogy a gond lecsuszott a vállról
Elfáradt kezek imára fonódnak
S halkuló harangszót csendít meg a távol...

Milyen jó este nyugovóra térni,
Népek atyjától nem kincset, aranyat,
Kenyérrel áldott elégedettséget,
Egészséget kérni...

Békességpárnán elszunnyadni csendbe,
Mily sokan nem tudják,
Hogy milyen jó este...

KOLDUS SZÍVÜNK MEGHAJLIK ELŐTTED ...

Ki voltál?

Bernardone együgyű fia,
Hírre, babérra áhító vitéz,
Tavaszi álmok örömvézére,
Ki szivedet alamízsnaként dobtad
Kéregető életroncoknak ...

Ki voltál? leprásokat ölelgető
Bolondja beteg bánatoknak,
Apát, anyát, vagyont eltékozló
Királya koldus nincstelenségnek,
Kije voltál a nyomorult földnek
És kije voltál a végtelenségnek.
Csöcselékröhej szelíd szemedtől
Bűnbánó alázatkönnyé olvadt.
Kije voltál a napnak, a holdnak,
A sápadt sugaru csillagoknak
És kije voltál a fürge szélnek,
Hogy szárnyára kapta s vitte szerteszét
Ajkad gyöngyét, az isteni szót,
A legalázatosabb beszédet,
A legszentebb zenét ...
Kije voltál a víznek, a tűznek,
Kőnek, fának, farkasnak, nyúlnek
S kiktől himnuszok fölséges imáját
Énekes ajakkal eltanultad:
Kije voltál a madaraknak ...

Kije voltál Krisztus-testvérnek,
Hogy őt fájdalmas, szent sebével

Ölelt magához, parancsának

Örző lovagját...

És ki voltál nekünk — embereknek,

Kik szívünk mélyén pogány oltárok

Cserépiszteneit tömjéneztek,

Kik leborultunk a lélekkerítő

Pénz mindenható bálványa előtt,

Kik a gyönyörök halálcsókjából

Himeztünk lelkünkre szemfedőt,

Kik megtagadtuk testvéreinket

S csak önző magunkat dédelgettük.

Ki voltál nekünk?

Komédiás nem, remete nem,

Aszkéta nem, próféta nem,

Tudós nem, vezér nem, ki-ály nem,

Koldus nem... Testvér voltál!

Édes testvére

Mindennek és mindenkinek,

Testvére a végtelenségnek,

Gyermekek-örömnek, férfi bánatnak,

Az örök szépnek,

Ember-jóságnak, Isten-békének,

Megbocsátó, elnéző testvére

A sokszínű élet ezer arcának,

Ki dalolva mentél elébe

A testhalálnak

Föltámadó, győztes lélekkel,

Ki a gyűlölet bilincseit letörted...

Hétszáz év múlva testvértelen,

Koldus szívünk meghajlik előtted...

ELET URA AKARUNK LENNI.

Bílcset raktunk az Erőre,
Szolgává tettük a Levegőt, a Vízet,
A Tűzet. Járomba fogtuk az
Égen cikázó villámokat.

Élet ura akarunk lenni.

Úr a föld felett, kövek felett.

Állatok felett, erdők felett.

Úr az Egyedülvaló mellett,

Az Isten mellett, s talán fölötte is.

Hatalom a Hatalom fölött.

A hegyek trónján, a szelek trónján

Villámostorral rácserditünk

Az Életre és ráfordulunk:

Igy akarom!

S hogy így legyen — a küzdés hevében

Elvesztettük önmagunkat.

Elvesztettük a szívet, a lelket,

Az álmot, a dalt, a mosolyt

És gépeink gépembere lettünk.

Zúg, morog, lázong a rabsereg,

Rázza megunt bílcseit.

A fűszál, virág remeg, ha lát,
A fa hóhérját rettegi bennünk,
A föld kincseinek kapzsi tolvaját.
A víz a gátakat feszegeti,
A tűz a kazánok méhében őrjög.
A levegő megvadult paripája
Rohan a síkok felett,
És villámok csattanó dörrenései
Gyújtó beszédként szítják
Az elemek forradalmát.
Mert egyszer, ha minden gyűlölet
Kirobbant mélyből és magasból,
Megkezdődik a nagy leszámolás.
Akkor az ember, az Élet ura,
A bálvánnyá fúvódott szolgatestvér
Alatt összeomlik a rozoga gőgtrón.

VIRÁGOK ÜDVÖZLÉGY MÁRIÁJA.

Harangvirág kezdí szelíd alkonyatban :
Üdvözlégy, üdvözlégy csengi szakadatlan.

Mária, malaszttal teljes vagy te, ékes,
Imáz a líliom s hozzákészülődik
Éji pihenéshez.

És szól a gyöngyvirág: Úr vagyon teveled,
S apró csengőcskéi hódolva remegnek.

Te vagy legáldottabb asszonyunk örökre,
Suttogja a rózsá, s illat száll belőle.

És millió fűszál fohászkodva térdel:
Áldott vagy, áldott vagy méhed gyümölcseivel.

Asszonyunk Mária, Istennek szent Anyja,
Reszket a nefelejcs s elcsuklik a hangja.

Sír az ibolya is: Imádkozzál értünk,
Mert bűnösök vagyunk, s tulontul a vétünk.

Imádkozz most, de ha jön a végső óra,
Imádkozzál akkor — esedez a szegfű,
Imádkozzál értünk kegyelmek Asszonya.

ZÁSZLÓSZENTELEÉSRE.

A kolozsvár-szentpéteri Róm. Kath. Nép-
szövetség zászlószenteelésének ünnepére.

Időkriptában halott századok...

Előttük fakó zászlók hevernek,

Valamikor fényes győzelemnek

Büszke hirdetői voltak...

E zászlók most néma halottak,

Miként a kettétört fegyverek.

Kopott színükről rájuk ismerek:

Ez kincses Dáriusé volt.

Az meg félholdas Szolímáné

És emitt ez Vágrámnál lobogott.

Amint sorjában elnézem őket,

Emlékezésem sápadt fényében

Kísértő árnyuk imbolyog...

De van egy közöttük, kendőnyi csupán,

Asszonyszánalom kínálta felé,

Hogy arcáról véres veritékét

Holtfáradt Mester letörlené...

És a kendő remegő kézben,

Mint zászló a rúdon, magasba lengett

S róla vérfoltos Istenarc

Megbocsájtón integetett...

Azóta leng... mind magasabban,

Kitűzték millió lélekvarra —

Hiába tört a pokol ellene,

Nem ért fel hozzá emésztő lángja.

Hiába jöttek színesebb zászlók,

Uj megváltást ígérő szavak,

Gátakat sodort el az áradat,
A zászló dacolt a fergeteggel,
Hiába törték rá — nem vezett el...

Testvérek! Krisztus megváltott népe,
Nekünk a multból nem maradt egyéb,
Ez a darab hótiszta selyem
S rajta koronás királyi kép.
Nekünk a multból nem maradt más:
Ez a keményre faragott rúd
S tépett sorsunk éles kövével
Járhatatlanná kirakott út.
Mégis óh ezerszer drága kincs
E lilíomfehér zászló nekünk,
Nyíljon szent esküre ajakunk,
Hogy hozzá halálíg hívek leszünk!
Legyen e zászló untalan remény,
Békevárás, törhetetlen hit;
Krisztus még senkit nem hagyott cserben,
Testvérem, minket is megsegít.
Most is velünk jár golgotás utat
És e zászlót adta nekünk,
Hogy akik vérrel verejtékezünk,
Megtöröljük a homlokunkat...

... Időkriptában zászlók hevernek.
Kisértő árnyuk imbolyog,
Közöttük van egy — kendőnyi csupán,
De az idők végezetéig lobog,
Mert rajta koronás fenségesen,
Aldástosztón, halálgyőzelmesen
Az örök Istenarc ragyog...

FÖLJAJDUL AZ ISTEN.

Mondom a hegynak: Menj odébb!

— Odébbmég.

Mondom a tengernek: Csíttuljon hullámod!

— Elcsíttul hulláma.

Mondom a napnak: Sugárajkaddal

Csókolj öröme mindenre, ami élő!

Mondom a viharnek: Rázd meg a földet,

Hadd éledjen mély kábulatából!

Mondom a virágnak: Kacagj szemembe!

Mondom a madárnak: Csicsereg a nótád!

És a végtelenben minden úgy történik,

Ahogy én mondom...

Csak az embernek: beszélek hiába.

Mondom az embernek: Ne bántsát testvéred

Én lakozom benne, ki alkotott téged!

S az ember kemény botot ragad,

És örvénylve, tébolyodottan

Halottá vert embertársában

Megüti... megüti... Istenét...

AZ ÓRA.

A bécsi szalon kandallóján
Tík - tak, tík-tak... óra ketyeg.
Mögötte Pieró bókjaira
Hálásan mosolyog Pierett.

A piros szív, mint Isten keze
Ezüst élettóba dobott :
Örömpercet is, bánatpercet is
Egyformán, pontosan eldobog.

Tík-tak, tík-tak... ketyeg az óra
S mutatója ha körbejár,
Szép várkisasszony ablaka alatt
Szerelmes trubadur muzsikál.

Hallga! — most perdül a dobverő,
Büszke sasok tolla remeg,
Bécsi szalon márványkandallóján
Az óra halkan tovább ketyeg.

Míg a strasszéken s a ringeken
Lobog a francia gloár,
Pierónak s bájos Pierettnek
Egy halk menüettet muzsikál...

Egyszer csak — óh jaj — elfeledte:
Felhúzni őt az égi kéz,
Az óra megállt és a zenéje
Szerelmes szívet már nem igéz.

Bécsi szalon kandallójáról
Multba süppedt egy szép világ,
És új órák lármás ketyegése
Temette el a romantikát.

Óratitánok öblös torka
Zúg-búg végig a föld felett,
Véres öklével a koldus ember
Boldogság-ajtókat döngetett.

Legyűrt panaszok orgonája
Kísér tébolyult tánczenét,
Karmesterünk a szeszélyes élet
Holtra hajszolja orkeszterét.

Kandallón a régi óra most
Lármás zsívajt tútkiabál:
Pierónak s bájos Pierettnak
Egy halk menüettet muzsikál...

A JÓ PÁSZTOR.

Fenn a síkon szelíd bárány
Kergetőzve vígan játszott:
Nem messze mély szakadék van,
Mélység torka jaj nem látszott.

A játéknak bús vége lett,
Bánatvirág gyorsan terem,
Szegény kicsi tévedt Borít
Elnyeli a farkasverem.

Ám a pásztor éber gonddal
Rejtett zúgot is átkutat,
S nem nyugszik, míg nyomra nem lel,
Míg be nem jár minden utat.

Ha meglelte örvényszélén,
Érette nyúl, ölbe veszi.
Nyájához a tévedt bárányt
Örvendezve visszaviszi.

Életjáték örvényszélre
Minket is visz, óh jaj, hányszor,
De ha bizunk, hiszünk benne,
Nem hagy veszni a jó Pásztor...

NAPLÓJEGYZETEK.

Március tíz... a hó ma is esett...
És az úton a hó buckákban
Láttam egy kicsi, szürke verebet,
Megfagyott szegény a tél markában,
És apró házikók jégvirágos,
Rongytömésű ablakára néztem...
Mögöttük a szobák hidegében
Rozoga vaskályha ásít unottan...
A hosszú tél sok tüzelőt nyelt el...
Hó esett ma is... szívembe dobban:
Istenem... mi lesz, ha nem megy el a tél,
Ha nem lesz tavasz, ha nem lesz május,
Ha rügy-zászlókat nem lenget a szél...
Ha virágbimbót napsugár nem csókol,
Ha nem tér vissza tengerentúlról
A fészket kereső fecskepár...
Istenem... ha elmarad a nyár,
Ha nem lesz virág, gyümölcs, aratás
S olyan lesz a föld, mint érzéktelen,
Köszívű ember zuzmarás lelke,
Nem lesz kacagás és nem lesz játék,
Nem lesz napsugár, csak szürke árnyék...

Nem... én tudom, hogy ez így nem lehet...
Március tíz... a hó ma is esett...
De már a jég bőlincse roppan,
Magbólcsőjében ring a hóvirág
S holnap talán már elmegy a tél...

A lélek-tél sem lehet örök:
Csonttá fagyott, dermedt szívrögöt
Kiengesztel a Golgota fénye...
S megváltó, szent lélekölésre
Tárulnak szét a Krisztus-karok...

ÁLMODIK A FÖLD...

Mars vagy más bolygó-testvér lakója

Titoklátón ha egére néz fel

Csillagutat fürkésző szemével,

Vajjon sejtí, hogy álmodik a Föld,

Mikor az arca új színeket ölt...

Mikor vérvörös lángolón bukkan

Fekete erdők sátora fölé,

Ismeretlen csillagok lakója

Megérzi-e a véres világégést:

Tankot, gázvetőt, pokolgépet,

Amikről gyötrő lidércálmot

Álmodik a Föld...

Vagy amikor halkán, mint éjféliz

Kisértet réved a horizontra,

Sápadtan, mintha ezer golgota

Komorsága döbbenne arcáról;

Ismeretlen csillagok lakója

Megérzi-e, hogy fonák sorsokról,

Őszről, elmulásról, temetésről,

Igazak véres keresztjéről

Álmodik a Föld...

És olykor illatos éjszakákon
Kiszépült arcával lenevet,
Ismeretlen csillagok lakója
Megérzi-e a tavaszt, szerelmet,
Az ifjúságot, a csókos álmot,
A sok üde, kacagó virágot,
A mennyországot, amiről
Álmodik a Föld...

Ha királynőként csillagtrónjáról
Ezüst fénnel hint be alvó tájat,
Kincseit mind szétpazarolja;
Ismeretlen csillagok lakója
Megérzi e, hogy az örök Szépről,
Örök Jóságról, örök Békéről,
Mint imádkozó gyermek — Istenéről
Álmodik Föld...

A KIS FEHÉR VIRÁG.

Líliomlelked ezüst felhője
Lebeg az ég és föld között,
Szomjas szívekre az égi jóság
Rózsasöjét öntözd.

Az élet durva, kegyetlen kézzel
Naponta mennyi sebet üt,
Kis fehér virág, mosolygó arcod
Új reményt éleszt mindenütt.

Pedig a szírmot, miket lehullatsz
(Aki megérti mily kevés)
A te líliomlelked kertjében
Növelte meg a szenvedés.

Itt gyűjtögetted fűtetlen cella
Érzéktelen hideg kövén,
Az elkergetett sok hűs vágyon
S percek megtagadt örömén.

Itt gyűjtögetted, hogy ajándékul
Égkirály trónusára vidd,
Fehér virág, arasznyi élted
Drága szenvedésszírmait.

Lelkeket vonzol lélekmagadhoz,
Kitartó földi társakat,
És egyre nő a gyermek Jézusért
Szenvedni kész imáscsapat.

Mindig többen és többen leszünk, kik
A te nyomodban haladunk,
Kik a szeretet szent uralmáért
Világforrongást akarunk.

Terézke, mi is összegyűjtjük a
Parányi áldozatokat,
Formálj belőlük életsebekre
Gyógyító virágszirmokat.

S míg a te zuhogó rózszaesőd
Feláztat minden porszemet,
Szívünk trónjára békekirályként
Ültesd Jézust,
A názáreti gyermeket...

SZÉKELY LÁNYOK ZÁSZLÓ- SZENTELÉSÉRE.

E zászló másnak talán cifra,
Székelylányszötte rongy csupán.
Nekünk élő léleklángolás
Kitűzött drága cél után.

Ereklyés, féltett kincs e zászló,
Fenyves szellője lengeti,
Havasok alján küzködő nép
Életerejét hirdeti.

Hogy van még tisztaság, becsület,
Hűség ahhoz, mi régi, szent,
Apák hite, anyák erénye
Hívogatón szívekbe cseng.

Vesztek sokan, elnyelte őket
A város, a véréhes rém,
Kik megmaradtunk, zászlót bontunk
Boldogabb jövő reggelén.

Szembenézünk fölkelő nappal,
Gondok arcába kacagunk,
Nekünk Isten életet adott
S mi élni... élni akarunk.

Meglengetjük hát büszkén, bátran
E magunkszötte lobogót,
Szívünkben új vágyak fakadnak,
Ajkunkon esküszó dobog.

Hogy amíg élünk, ősi híthez,
Erényekhez hívek leszünk,
Ahogy betartjuk, úgy segítsen,
Úgy áldjon minket Istenünk.

BUBI-PÖR.

Nagy kománé, Kís kománé,
Galambszelíd, jámbor asszony,
Mindaketten csendben éltek,
Jól megfértek egy udvaron.

Ha Nagynénak gondja támadt,
Kisné nyomban nála termett,
Okkal-móddal, asszonyésszel
Kifőzték a mentő tervet.

Ha Kisnének főtt a feje,
— Szomszéd, sose essen bunak —
Vigasztalta Nagy kománé,
A rossz napok majd elmúlnak...

S talán míg a világ forog,
Harcot köztünk nem szít semmi,
Hogyha Kisné lánya haját
Bubíra le nem nyisszenti.

Kár volt szomszéd — véli Nagyné,
Rosszul tette, mondom, Eszter,
Új divatot ne kergessen
Gonddal élő szegény ember.

Kedvet kap rá a kisasszony,
Hogy holnap már ajkát fesse,
Aztán hogyha ráér — futhat,
Hogy a lábanyomát lesse.

Kisné zokon vette a szót:
Ugyan Nagyné ezt ne mondja,
Ismerek én jómadarat,
Akinek még fenn a kontya,

Szóból szó lett. Ördög főzött,
Kavargatott méregkatlant;
S a két jámbor szomszédasszony
Tergette a mosatlant.

Előbb szóval, aztán tettel,
Seprűnyél is kézbe állott;
Egész ucca megnevette
Az ingyenes mulatságot...

Vége lett a küzdelemnek
Megtépászott kontyuk árán,
Hosszu haj is; rövid haj is
Igy tanul a saját kárán...

GYERMEKFÉNYKÉPEM

MARGÓJÁRA.

Magam vagyok a fakult képen,
Szurós szemű bámész legényke,
Ráncos kezeit jókedvében
Aligha dörzsölte elaggott mester,
Nem bírt velem, dacos gyerekekkel.

Százfélét is élémrakosgatott:
Fegyvert, trombitát, sisakot, kardot.
Akkor még halálrohamra nem pergett
A dob... Szelíden bámult az ágyucsó,
Gyerekjáték volt, mégse kellett...

De öcsém suta lesz majd a kép,
Ha csak a szádat tátod le róla;
... Csak néztem ... A műteremben,
Már nem emlékszem jól, egyik sarokban
Büntetésből talán félredobva
Állt mozdulatlanul egy gipszszobor...
Angyal... Egyik szárnyát letörte
Durva véletlen. Kétéves, törpe
Agyamban lépni kezdett a gond...
Ha majd ezt a félszárnyu angyalt
Visszaparancsolják az égbe,
Hogy fog fölrepülni szegényke?

Lejönnek érte angyaltársai,
Vagy megpróbálja a lehetetlent:
Félszárnyával az égbe szállani.
De hátha majd a feleútban
Nem bírja tovább s visszazuhan...

Még mindig ezen gondolkoznék,
De a mester kattantott,
S készen volt a kép.

Rég elfeledtem. Csak olykor ha látok:
Nyomorék-sorsu erőtlenséget
Hiába küzdön — eget nem érhet,
Félutig jut csak s lezuhan onnan —
Eszembe jut a szobor a sarokban...

IGY RENDELTETETT . . .

Így . . . könyörtelenül . . . másíthatlanul.
Sehová se jutó menekvéssel
Véres golgotán beteljesedéssel,
Így rendeltetett . . .

Kínok tövisével, bíbor gúnypalástartal,
Gyalázatfának ácsolt keresztjével,
Szomjuságygyötrő ecettel-epével,
Így rendeltetett . . .

Hozsannás vasárnap, hej hová tűntél?
Elfonnyadtál királyváró pálma,
Kí emlékezne jötetre, csodára.
Így rendeltetett . . .

Ma nem kell más, csak poklok gyönyöre,
Igaznak vére, poroszlók, hajrá —
És a kereszten fejét lehajtá,
Így rendeltetett . . .

De jött a hajnal vakító fénnnyel,
Zárja pattant a börtönkripának,
És a halál győztese feltámadt:
Él és élni fog. Ura mindeneknek —
Mert így rendeltetett . . .

TARTALOM.

Köszönet a küldetésért — — — — —	3
----------------------------------	---

Legendás énekek.

Krisztus arája — — — — —	7
Kornaro Péter gyónása — — — — —	9
A fehér hajnal regéje — — — — —	11
San Damiano ostroma — — — — —	16
Husvétí történet a nyuszikáról — — — — —	18
Szent Cecilia koronája — — — — —	20
A Kereszt — — — — —	23
Taddeo úr aranyai — — — — —	26
Ráchel — — — — —	29
A Lancelotti-ház kapuja — — — — —	34
József, az ács — — — — —	36
Krisztus madárkája — — — — —	38
Szent Vince szobra — — — — —	39
Rege két anyáról — — — — —	41
A bélpoklos — — — — —	44
Az angyalfia — — — — —	46
Szent Erzsébet rózsái — — — — —	48
Aki csak vár... egyre vár... — — — — —	50
A legszentebb aranymise — — — — —	52
Az ítélet — — — — —	54

Alverna lélekcsöndjében.

Istennek áldás e templomért — — — — —	59
Alverna csodája — — — — —	61
Jézus Szíve — — — — —	66
Krisztus Király — — — — —	68
Könyörgés az Alverna Szentélyért — — — — —	73

Áhitat ezüst húrjain.

Kereszt az erdőszélen — — — — —	77
Imre diák — — — — —	78
A szívzászlók — — — — —	80
Jézus a tengeren — — — — —	82
Téli harangszó — — — — —	83
Szívgárda zászlóavatásra — — — — —	84
Este ... — — — — —	86
Koldus szívünk meghajlik előtted ... — — — — —	87
Élet ura akarunk lenni — — — — —	89
Virágok Üdvözlégy Máriája — — — — —	91
Zászlószentelésre — — — — —	92
Följajdul az Isten — — — — —	94
Az óra — — — — —	95
A jó Pásztor — — — — —	97
Naplójegyzetek — — — — —	98
Álmodik a föld — — — — —	100
A kis fehér virág — — — — —	102
Székely lányok zászlószentelésére — — — — —	104
Bubi-pör — — — — —	106
Gyermekfényképem margójára ... — — — — —	108
Igy rendeltetett — — — — —	110

OSZK

Old Southwestern Library

OSZK

OSZK

Országos Széchenyi Könyvtár